

Nr 209.

Af herr **Åkerlund**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse af 3, 8, 41 och 58 §§ af förordningen den 18 september 1908 angående stämpelafgiften.

Uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 22 angående ändrad lydelse af 3, 8, 41 och 58 §§ af förordningen den 18 sept. 1908 om stämpelafgiften föreslås förhöjning i den så kallade arfsskatten. I de fall, då kontanta medel finnas i dödsboet eller ock sådana värdeföremål, som lätt kunna realiseras, skall denna skatt gifvetvis kunna utgöras. Så är dock i regeln ej förhållandet, där förmögenheten enbart eller i väsentlig del består af fast egendom med eller utan tillbehör, möjligen utarrenderad, och besvärad af in-teckningar, men hvilken arfvingarna ej vilja sälja, utan antingen samfäldt behålla eller låta någon af arfvingarne lösa sig till. Det torde för blifvande öfvertagare af arfvet blifva särdeles betungande att på en gång erlægga de efter § 8 utgående stämpelafgifter, då dessa säkerligen komma att betydligt öfverstiga den årliga afkastningen af egendomen, och detta i högre grad, ju aflägsnare i ledet arftagaren står till den, hvilken han skall ärfva.

Under sådana förhållanden synes det riktigt, att såsom herr statsrådet och chefen för finansdepartementet på sid. 24 och 25 af nämnda proposition framhåller som en möjlighet, ehuru han nu ej framlagt förslag därom, att arftagare af förenämnda sorts egendom beredas möjlighet att på vissa år få uppdelas afbetalningen af dessa stämpelafgifter, och torde redan nu vid behandling af propositionen denna möjlighet böra tagas i öfvervägande.

Vid uppgörande af bestämmelser om anstånd med arfsskattens erläggande synes därför böra komma till beaktande önskvärdheten

däraf, att arfvinge eller testamentstagare, hvars lott helt och hållet eller hufvudsakligen består af fast egendom med tillbehör, må medgifvas rätt att erlægga skatten med egendomens afkastning, exempelvis genom afbetalning med $\frac{1}{5}$ årligen. Skattebetalningarna torde icke kunna göras beroende af bättre eller sämre skördeförhållanden, goda eller dåliga konjunkturer. I författningen läres därför böra fastställas bestämda afbetalningsterminer, men dessa terminer synas dock böra regleras med ledning af fast egendoms genomsnittsafkastning. Från statens sida läres det icke vara något att anmärka däremot att nu nämnda synpunkter vinna beaktande i fråga om alla arfslotter af förut angifna beskaffenhet, helst i ett förslag uti ämnet antagligen kommer att ingå äfven fordran på säkerhet för skattens utgörande.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställes,

att Riksdagen måtte vid besvarandet af Kungl. Maj:ts omförmälda proposition anhålla, att Kungl. Maj:t ville vid utarbetandet af bestämmelser om anstånd med arfsskatts erläggande i fråga om medel, som hufvudsakligen bestå af fast egendom med tillbehör, taga i betraktande nyssnämnda angifna synpunkter och därom till nästa Riksdag afgifva förslag.

Stockholm den 9 febr. 1910.

E. Åkerlund.